

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΤΕΝΟΡΩΝ

“Ο διάσημος τενόρος Άλμπερτο Ρουμπίνι, ανέβηκε στο θέατρο πολύ μικρός. Ή φωνή του ήταν τόσο γλυκιά που κατέκτησε άμεσα την συμπάθεια του κόσμου. Κι’ έτσι, σε νεαριότητα ηλικία, προσελήφθη ως τενόρος του Μελωδράματος της Βενετίας.

Την εποχή εκείνη στη Βενετία υπήρχε ένας γέρος φιλόμουσος γνωστότατος για την πείρα και τις γνώσεις του της μουσικής. Κάθε γνώμη του δέ σέ ζητήματα σχετικά με τη μουσική έθεαρείτο άξιωμα.

Τό βράδυ της πρώτης του εμφανίσεως ό Ρουμπίνι, λίγη ώρα προτού άνοιξη ή αύλεια, είπε στον ύπρητύ του να πάη να καθήση στην πλατεία του θεάτρου, δίπλα στο κάθισμα του γέρου εκείνου, και να προσπαθήση ν’ άκούση ό,τι τυχόν θά έλεγε για τό τραγούδι του και τη φωνή του. “Ετσι κι’ έγινε. Στο τέλος της τρίτης πράξεως ό Ρουμπίνι εκάλεσε τόν ύπρητύ του και τόν ρώτησε με άγωνία :

— “Ε, λοιπόν, για πές μου τι είπε;

— Δέν είχε, κύριε, παρά μόνο δυό λέξεις: Τι κρίμα! “Όλο αυτό έλεγε.

“Ο Ρουμπίνι διάταξε τότε τόν ύπρητύ του να έξακολουθήση την κατασκοπεία του γέρου κυρίου. Τό ίδιο συνέβη και κατά τις έπόμενες παραστάσεις. “Ο γέρος εκείνος ως μοναδική κριτική του για τό τραγούδι του φημιαμένου τενόρου δέν έπρόφερε παρά την ίδια φράση του : «Τι κρίμα!».

“Η έπιμονή του αυτή ξενεύρισε τόν Ρουμπίνι. Την τρίτη μέρα έπηγε και βρήκε τόν γέρο στο σπίτι του και χωρίς πολλούς διαταγμούς, τόν παρεκάλεσε να του πη τι έσήμαινε ή φράσις του εκείνη.

— Μά άποκόστατα, φίλε μου, έχετε ύπεροχη φωνή! Την μεταχειρίζεσθε όμως τόσο άσχημα, ώστε θά τη χάσετε πολύ γρήγορα. Τραγουδάτε με τόν λάρυγγα, ενώ πρέπει να συνηθίσετε να τραγουδάτε με τό στήθος. Για να τό έπιτύχετε όμως αυτό, πρέπει να άποσυρθήτε από τό θέατρο και να μελετήσετε άλλα δυό - τρία χρόνια. Δέν φαντάζομαι όμως να είσθε διατεθειμένος να κάνετε ένα τέτοιο πράγμα!...

“Ο Ρουμπίνι την ίδια μέρα διέλυσε τό συμβόλαιό του και χάθηκε από τη σκηνή επί τρία χρόνια. “Όταν πέρασε τό διάστημα αυτό, ένεφανίσθη και πάλι στο θέατρο. Ήταν άγνωριστος πιά. Ήταν ό μεγάλος, ό διάσημος Ρουμπίνι.

“Άλλος διάσημος τενόρος, ό Πιέρρο Γκάρτσια, όσάκις έπαιζε, ύπέφερε πραγματικά, διότι αισθανόταν βαθεία τόσος ρόλους που ύπεδύετο.

Κάποτε που έπαιζε τό ρόλο του “Οθέλλου στο όμωνο μελόδραμα, ή κόρη του—διάσημη κι’ εκείνη τραγουδίστρια—ή Μαλιμπράν που έπαιζε την Δυσδαιμόνα, φοβήθηκε τόσο πολύ, στην δραματικώτερη σκηνή της τελευταίας πράξεως μήπως ό πατέρας της, παρασυρόμενος από τό ρόλο του, την σκοτώση πραγματικά, ώστε, κλαίοντας από τόν τρόμο της, του ψιθύρισε :

— Πατέρα, πατέρα!... μη με σκοτώσης!... Είμαι ή κόρη σου, πατέρα!

“Ο ίδιος πάλι ό Γκάρτσια, μιά μέρα που έπαιζε σ’ ένα έργο του Μότσαρτ, τόσο πολύ έξευερίσθη από τη κακή έκτέλεση της όρχήστρας, ώστε κατά τά μέσα της παραστάσεως ώρμησε έναντιον του μαέστρου με τό σπαθί στο χέρι και του φώναζε με θυμό :

— Είμαι έγκλημα να δολοφονήτε έτσι τόν Μότσαρτ!